

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 23. października 1890.

188.

Dokument koncesyjny z dnia 21. września 1890,

na kolej miejscową od Steyru a względnie Pergernu do zdrojowiska Hall.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Krcacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Iliryjski; Arcyksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Sląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu itd. itd. itd.

Gdy Spółka kolei w dolinie Steyru podała prośbę o udzielenie jej koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei miejscowej od Steyru a względnie Pergernu do zdrojowiska Hall, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonyj Spółce koncesyą niniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustawy z dnia 17.

czerwca 1887 (Dz. u. p. Nr. 81) w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy Spółce kolei w dolinie Steyru prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako miejscowa wąsko-torowa od Steyru a względnie Pergernu do zdrojowiska Hall.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewnia się następujące ulgi:

- a) Uwolnienie od stępli i należności od wszelkich umów, które przedsiębiorstwo kolei miejscowej zawrze, od podań, które wniesie i od dokumentów, które wystawi, tudzież od wszelkich wpisów hipotecznych, które na zasadzie tych umów i dokumentów będą uskuteczniane, nakoniec od wszelkich czynności urzędowych i urzędowych wygotowań do celów poniżej wyrażonych, a mianowicie:

1. tyczących się zebrania kapitału, zabezpieczenia odsctek od kapitału i zabezpieczenia ruchu, aż do chwili otwarcia ruchu;

2. tyczących się nabycia gruntów, budowy i urzędzenia kolei, aż do końca pierwszego roku ruchu.

Ulgi te nie mają być stosowane do postępowania sądowego w sprawach spornych;

- b) uwolnienie od stępli i należności od emisji akcji wypuszczonych w celu zebrania kapitału na pierwsze założenie kolei i jej zaopatrzenie według koncesyi jakoteż od kwitów tymczasowych i od opłat za przeniesienie własności, jakie powstaną przy wykupnie gruntów po upływie pierwszego roku ruchu (lit. a, l. 2), z wyjątkiem należności, które według istniejących ustaw mają być z tego powodu płacone gminom i innym korporacyom autonomicznym;
- c) uwolnienie od opłat i taks za nadanie koncesyi i za wygotowanie niniejszego dokumentu koncesyjnego;
- d) uwolnienie od podatku dochodowego i zarobkowego, od opłat stęplowych, którym podlegają kupony, jakoteż od wszelkiego nowego podatku, któryby w przyszłości mocą ustawy był zaprowadzony, na przeciąg lat dwudziestu (20), licząc od dnia dzisiejszego.

Uwolnienie od podatku dochodowego i od należności stęplowych, którym podlegają kupony, stosowane będzie po upływie okresu, na który dawnemu szlakowi kolei w dolinie Steyru zostało przyznane, w ten sposób, że rzezcone podatki i należności stęplowe opłacane będą w stosunku długości kilometrowej nowych do dawnych szlaków.

§ 3.

Spółka obowiązana jest rozpocząć budowę kolei w §. 1 wymienionej natychmiast, skończyć ją najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy dać ma Spółka na żądanie administracyi państwa stosowną kaucyą w gotówce albo w tych papierach, w których wolno lokować pieniądze sieroce, lub też w książeczkach wkładowych kasy oszczędności.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanych nadaje się Spółce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie Spółce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanej użyte być miały drogi publiczne, Spółka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymy-

wania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwoleń do używania drogi.

§ 5.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia nadania koncesyi na linią od Steyru (Garsten) do Dolnego Grünburga (18. lutego 1888) a po upływie tego czasu utraci ona moc swoje.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §fie 3cim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia i utrzymywania ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §fu 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 6.

Zresztą kolej w §. 1 wzmiankowana ma być uważana za istotną część składową przedsiębiorstwa kolei miejscowej od Steyru (Garsten) przez dolinę Steyru do Dolnego Grünburga a według okoliczności do Klaus, będącego przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 18. lutego 1888 (Dz. u. p. Nr. 30) i postanowienia §§. 5 aż do 8 włącznie, tudzież 10 aż do 14 włącznie przerzeczonego dokumentu koncesyjnego mają być do niej odpowiednio stosowane.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając Spółce prawo uciekania się do Naszych Sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartemi ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia dwudziestego pierwszego września w roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątym, Naszego panowania czterdziestym drugim.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

Bacquehem r. w.

189.**Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. października 1890,**

tyczące się przestrzegania wzajemności w przedmiocie doręczenia skarg, podanych do Sądu królewsko saskiego przeciwko obywatelom austriackim lub przeciwko cudzoziemcom w krajach tutejszych przebywającym.

Według oznajmiania Rządu królewsko saskiego pomocy prawnej do doręczenia zarządzeń sprawy wprowadzających (pozwów, rezolucyj tyczących się skarg, nakazów płatniczych itp.), wydanych przez Sądy austriackie, udziela się w królestwie saskim bezwarunkowo tylko wtedy, gdy zarządzenia te przeznaczone są dla obywateli austriackich w Saksonii przebywających. Gdy zaś zarządzenia tego rodzaju przeznaczone są dla obywateli saskich lub dla obywateli innych krajów państwa niemieckiego lub dla cudzoziemców (z wyjątkiem obywateli austriackich) w Saksonii przebywających, doręczane są tylko wtedy, gdy adresat nie odmawia przyjęcia zarządzenia.

Połącza się więc c. k. Sądom, żeby postępowały według zasad wzajemności a przeto, żeby pomocy prawnej do doręczania w krajach tutejszych zarządzeń sprawy wprowadzających, przez Sądy królewsko saskie wydanych, udzielały bezwarunkowo tylko co do obywateli saskich, do których zarządzenia te są wystosowane, co do wszystkich zaś innych osób, nie będących obywatelami saskimi, tylko wtedy, gdy adresat nie odmówi przyjęcia zarządzenia.

Schönborn r. w.

190.**Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 15. października 1890,**

tyczące się wykonania ustawy z dnia 1. czerwca 1890 (Dz. u. p. Nr. 97), zmieniającej ustawę z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17) o podatku budynkowym.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 1. czerwca 1890 (Dz. u. p. Nr. 97), wydają się następujące postanowienia:

Do Artykułu I.

Postanowienia zawarte w artykule I ustawy z dnia 1. czerwca 1890 nie naruszają istniejących

przepisów co do postępowania ze względu na podatek czynszowy z budynkami w myśl §. 1, lit. *a* ustawy z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17) temu podatkowi podlegającymi i, o ile dotyczą budynków, które w myśl §. 1, lit. *b* ustawy z dnia 9. lutego 1882 podatkowi czynszowemu podlegają, nie stosują się do wzięcia na przepis podatku czynszowego za okres przed dniem 1. czerwca 1891.

O ile więc od budynków, w myśl §. 1, lit. *b* podatkowi czynszowemu podlegających, podatek czynszowy za okres wwyż wzmiankowany ma być jeszcze dodatkowo wzięty na przepis, postąpić należy w tym względzie według przepisów, które dotychczas obowiązywały.

W skutek zmiany, którą artykuł I ustawy z dnia 1. czerwca 1890 uczynił w §. 5 ustawy z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17) a mianowicie w skutek uwydatnionego tamże opuszczenia ostatniego ustępu wzmiankowanego §. 5go, zmienia się znacznie sposób dotychczasowy nakładania podatku czynszowego, gdyż według tego podatek czynszowy od takich budynków za okres, liczący się od 1. stycznia 1891, może być także przepisany i pobierany w mniejszej kwocie niż ta, która przypadła od nich według taryfy podatku klasowego.

Według nowej osnowy §. 5go podatek czynszowy za okres, poczynający się dnia 1. stycznia 1891, od budynków w myśl §. 1, lit. *b* podatkowi czynszowemu podlegających, jeżeli są całe w najem puszczane, obliczyć należy i wziąć na przepis w tej kwocie, która według wymiaru podatku czynszowego w §. 6 ustanowionego przypada od czynszów urzędownie sprostowanych a co do budynków w Tyrolu i Vorarlbergu ze względem na postanowienia §. 15 i tabeli *C*.

Jeżeli budynki takie są tylko częściowo w najem puszczane, podatek czynszowy od nich obliczać należy w sposób następujący:

- a*) do kwoty podatku klasowego, według Taryfy *B* (§. 8) od części składowych mieszkalnych w najem puszczonech przypadającej,
- b*) dolicza się kwotę, która według wymiaru podatku czynszowego w §. 6ym ustanowionego przypada za części składowe w najem puszczane od czynszu urzędownie sprostowanego i sumę ogólną, która z tego wypadnie, bierze się na przepis i ściąga jako podatek czynszowy.

Przy tem obliczaniu stosować należy w myśl §. 5go, gdy się wymierza podatek czynszowy od budynków w Tyrolu i Vorarlbergu a względnie w Salzburgu i w Dalmacyi, według §. 1, lit. *b* podatkowi czynszowemu podlegających, §§. 8, 11 i 15, tudzież tabelę *C* już przy oznaczaniu kwoty **ad a**, do budynków zaś w Tyrolu i Vorarlbergu §§. 6 i 15 tudzież tabelę *C*, już przy oznaczaniu kwoty **ad b**.

Do Artykułu II.

Te chaty alpejskie i domy winniczne, które są opodatkowane, uwalniać należy od podatku na prośbę ich właścicieli po przekonaniu się, że istotnie tylko czasowo służą za mieszkanie dla służby ekonomicznej właściciela ziemskiego, a mianowicie w tych przypadkach, gdy prośby o to nadejdą do władzy I. instancyi wymiaru podatku w ciągu I. kwartału 1891, począwszy od roku 1891, w innych przypadkach, w myśl istniejących przepisów ewidencyjnych, począwszy od roku, który nastąpi bezpośrednio po dacie podania.

Do Artykułu III.

Postanowienia artykułu III., według których podatek klasowy od budynków onemuż podlegających, nie więcej jak dziewięć części składowych mieszkalnych posiadających, ma być odpisywany z tytułu, iż nie są używane, nabywają mocy obowiązującej począwszy dopiero od dnia 1. stycznia 1891.

Warunkowi, pod którym według artykułu III. odpisanie podatku klasowego od budynków onemuż podlegających nie więcej jak dziewięć części składowych mieszkalnych posiadających, może być dozwolone, to jest, żeby przez rok bez przerwy nie były wcale używane, czyni się zadosyć, jeżeli budynki te przez rok bez przerwy nie były używane ani na mieszkanie, ani w żaden inny sposób.

Zachowywanie w tych budynkach sprzętów i innych rzeczy przeznaczonych do ich urządzenia nie ma być samo przez się uważane za używanie budynku w myśl artykułu III. ustawy.

Uwiedomienia o nieużywaniu, jakoteż o rozpoczęciu się na nowo używania takiego budynku, podatkowi klasowemu podlegającego, które w przeciągu dni trzydziestu podawać należy do władzy I. instancyi wymiaru podatku (artykuł III, §. 2), są uwolnione od stępla, wymienić zaś w nich należy dokładnie numer konskrypcyjny budynku o który chodzi, gminę podatkową i dzień rozpoczęcia się nieużywania lub używania napowrót.

Władza I. instancyi wymiaru podatku, winna nadchodzące do niej uwiedomienia o nieużywaniu, które utrzymywać ma w dokładnej ewidencji, posyłać zazwyczaj niezwłocznie właściwemu przełożonemu gminy, jego zaś obowiązkiem jest stwierdzić przez dokładne zbadanie na miejscu, czy i od kiedy budynki mieszkalne o które chodzi, są rzeczywiście w duchu powyższego objaśnienia całkiem nieużywane. Wywód oględzin napisać należy na samemże uwiedomieniu. Przełożonych gminy zobowiązać na-

leży, żeby uwiedomienia, z napisanemi na nich wywodami oględzin, odsyłałi Władzy I. instancyi wymiaru podatku, natychmiast po skutecznionem zbadaniu.

W pierwszym roku oznajmionego nieużywania ponowić należy wzmiankowane stwierdzenie najmniej dwa razy, w dalszym ciągu czasu, jeżeli budynek ciągle nie jest używany, zwyczajnie tylko raz w każdym kwartale.

Władzy I. instancyi wymiaru podatku zastrzeżone jest przekonywanie się o rzeczywistości oznajmionego nieużywania za pośrednictwem własnych funkcjonaryuszów podczas odbywania innych czynności urzędowych w tej samej gminie a według okoliczności umyślne wysyłanie ich w tym celu.

Pod względem odpisywania podatku klasowego w razie stwierdzonego nieużywania budynku podatkowi klasowemu podlegającego i opłacania napowrót podatku klasowego, gdy budynek znowu zacznie być używany, tudzież karania tych, którzy przez fałszywe uwiedomienie o nieużywaniu budynku podatkowi klasowemu podlegającego, usiłovali wyłudzić odpisanie podatku, albo którzy zaniedbali uczynić w czasie właściwym przepisane uwiedomienie o używaniu napowrót, postępować należy według postanowień artykułu III, §§. 1 do 6.

Kara w podwójnej kwocie niezapłaconego lub zagrożonego podatku, mająca wymierzać się w myśl artykułu III, §. 6, temu, który za pomocą fałszywego uwiedomienia o nieużywaniu budynku podatkowi klasowemu podlegającego, usiłuje wyłudzić odpisanie podatku (§. 1), tudzież temu, który zaniedba uczynić w czasie właściwym uwiedomienie w §. 2 przepisane o używaniu napowrót, przedawnia się po pięciu latach.

Przedawnienie zaczyna się liczyć co do każdej z osobna niezapłaconej lub zagrożonej raty podatku od terminu, w którym ta rata byłaby płatna i przerywa się przez pierwszą cytacyą lub wezwanie obwinionego do stawienia się w celu urzędowego przesłuchania.

Za podstawę do wymierzenia kary brać przeto należy zawsze tylko te niezapłacone lub zagrożone raty podatku, których terminy płatności przypadają w pięcioleciu liczonem w tył od daty pierwszej cytacyi lub wezwania obwinionego do stawienia się w celu urzędowego przesłuchania.

Sam przypadający podatek ściągnąć należy za cały okres, w ciągu którego nie był płacony lub był wystawiony na niebezpieczeństwo uszczerbku.

Dunajewski r. w.